

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **A. G.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem,
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 1. 2016, č. j. 33/DS/2016,
JID: 2357/2016/KUUK/Bal,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 1. 2016, č. j. 33/DS/2016, JID: 2357/2016/KUUK/Bal, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Lovosice, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 7. 7. 2015, č. j. ODSH 1797/2015 ZK, č. ev. MULO 21895/2015, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

2. Žalobce v žalobě uvedl, že se nedopustil přestupku, který je mu kladen za vinu, a namítl, že měření rychlosti bylo provedeno neověřeným měřidlem. Platnost ověření rychloměru totiž dle § 7 odst. 2 písm. b) případně c) nebo e) vyhlášky Ministerstva průmyslu a obchodu č. 262/2000 Sb., kterou se zajišťuje jednotnost a správnost měřidel a měření (dále jen „vyhláška č. 262/2000 Sb.“), zanikla, neboť měřicí vozidlo VW Passat mělo výrazně zploštělá přední kola. Skutečnost, že změna tlaku v kolech měřicího vozidla je změnou, jež může ovlivnit metrologické vlastnosti rychloměru, žalobce dovodil z návodu k obsluze příslušného rychloměru. Výsledek měření nebylo dle žalobce možné v řízení o přestupku použít, neboť se jednalo o důkaz získaný v rozporu s právními předpisy, konkrétně žalobce poukázal na ust. § 3 odst. 3 písm. b) zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii (dále jen „zákon o metrologii“). Žalobce též dovodil, že k určení rychlosti motorového vozidla pro účely přestupkového řízení lze použít pouze ověřené rychloměry. Použitý rychloměr lze přitom k měření použít pouze tehdy, je-li dodržen návod k obsluze, ten však výslovně zakazuje měření bez provedení kalibrace, jestliže předtím dojde ke změně tlaku v pneumatikách. Z návodu k obsluze dle žalobce jednoznačně vyplývá, že požadavek shodného tlaku vzduchu v pneumatikách měřeného vozidla je esenciálním požadavkem a v případě jeho nedodržení dochází ke zmenšení přesnosti měření a zániku platnosti ověření. Nutnost postupovat v souladu s návodem k obsluze vyplývá dle názoru žalobce z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-56, ze dne 24. 9. 2014, č. j. 6 As 187/2014-60, a ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013-37, a rovněž z čl. 29 odst. 2 pokynu ředitele ředitelství služby dopravní policie Policejního prezidia České republiky č. 1/2010, kterým se upravuje postup při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích. Pokud tedy člen hlídky nepostupoval v souladu s návodem k obsluze, dopustil se tím nerespektování výše uvedeného předpisu, čímž porušil ust. § 45 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, a důkaz byl tak získán v rozporu se zákonem a je tedy dle ust. § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nepřipustný. Žalobce dále namítl, že teoretická odchylka měření 3 % koriguje toliko nepřesnosti měření způsobené provozními podmínkami, jako je např. vlhkost, tlak a teplota vzduchu. Nelze mít za to, že použitím této odchylky dojde ke korekci nepřesností měření způsobených užitím neověřeného měřidla, neboť neověřený rychloměr nelze vůbec pro měření použít.
3. Dále žalobce namítl, že správní orgán I. stupně odmítnutím provést důkaz výsledkem zasahujících policistů fakticky zmařil žalobci možnost kvalitu jiného důkazního prostředku rozporovat, čímž došlo k porušení jeho práva na obhajobu. Výslech policistů byl přitom jediným myslitelným důkazem způsobilým prokázat případnou změnu tlaku v pneumatikách měřicího vozidla. Žalobce zdůraznil, že ověřovací list rychloměru neprokazuje, že použité měřidlo bylo řádně prozkoušené, mělo požadované metrologické vlastnosti a že k jeho použití došlo v rámci doby platnosti ověření, prokazuje jen, že rychloměr byl dne 5. 11. 2014 ověřen. Ověřovacím listem nelze prokázat tlak vzduchu v pneumatikách, neboť ten se v čase mění. Žalobce připomněl, že od provedeného ověření do doby provedeného měření uběhlo více jako čtyři a půl měsíce. Tlak vzduchu v pneumatikách nelze zjistit ani z pořízeného videozáznamu. Pokud správní orgán I. stupně dovodil, že ke změně tlaku vzduchu v pneumatikách měřicího vozidla nedošlo, dopustil se tím deformace důkazu, neboť z důkazního prostředku dedukoval skutečnost, kterou z něj nelze logickým způsobem dovodit. Žalobce dále vyslovil názor, že svědecké výpovědi policistů považuje za opomenutý důkaz, jelikož jeho neprovedení správní orgán

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

I. stupně odůvodnil, nicméně se nejednalo o rozumné zdůvodnění. Na podporu své argumentace žalobce odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 6. 6. 2006, sp. zn. IV. ÚS 335/05, v němž se jmenovaný soud otázkami deformace důkazu a opomenutými důkazy zabýval. Správní orgán se dle žalobce dopustil argumentačního faulu, když nepřipustil důkaz z důvodu, že tvrzení, ke kterému byl navrhován, nebylo do té doby prokázáno. Tato úvaha odporuje pravidlům logiky a je nepřezkoumatelná. Žalobce se dále vyjádřil k tomu, proč námitku nepřesného měření nevznesl ihned při silniční kontrole a proč ji proto nelze považovat za účelovou. Bylo tomu proto, že mu v době kontroly nebyl znám vliv tlaku vzduchu v pneumatikách měřicího vozidla na přesnost měření rychlosti. Tato skutečnost není skutečností obecně známou a navíc to byl zmocněnec žalobce, který možnost porušení návodu k obsluze dovodil, a nikoliv žalobce sám. Z těchto důvodů proto úvahy o odmítnutí důkazního návrhu žalobce nelze považovat za logické a přezkoumatelné. Žalobce k této námitce shrnul, že byla závažně porušena jeho procesní práva, když mu zejména nebylo umožněno dosáhnout předvolání a výsledku svědků ve smyslu čl. 6 odst. 3 písm. d) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv.

4. Dále žalobce namítal, že měřící vozidlo se v průběhu měření rychlosti přiblížilo k měřenému vozidlu, což se projevilo zvětšením zdánlivé velikosti měřeného vozidla na záznamu o měření rychlosti. Takové přiblížení mělo za následek nepřesné měření, které nemohlo být korigováno v rámci teoretické odchylky 3 %, jak uvedl žalovaný. Na nepřiblížení vozidel v průběhu měření použitým rychloměrem je nutné bezvýhradně trvat, a pokud je přiblížení prokázáno, nelze výsledek měření užít jako důkaz o rychlosti měřeného vozidla. Uvedené závěry vyplývají z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 27/2010-75, na který žalobce odkázal, ale též z ověřovacího listu rychloměru.
5. Žalobce rovněž namítal, že byl rozhodnutím správního orgánu I. stupně uznán vinným z přestupku většího rozsahu, než jaký mu byl prokázán. Z podkladů rozhodnutí totiž není možné dovodit, že by žalobce po celé délce 46. kilometru dálnice D8 jel rychlostí 173 km/h, neboť výsledek tohoto měření by mohl toliko vypovídat o průměrné rychlosti žalobce na úseku v délce 100 metrů. Dle žalobce je rozhodnutí správního orgánu I. stupně nepřezkoumatelné pro vnitřní rozpornost, jelikož zatímco správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobce spáchal přestupek v rozsahu několikakilometrového úseku dálnice D8, ve výroku byl žalobce uznán vinným ze spáchání údajného přestupku v rozsahu jednoho kilometru. Výrok rozhodnutí je tak v rozporu s odůvodněním co do rozsahu přestupku. Dle žalobce je proto rozhodnutí správního orgánu I. stupně v rozporu s ust. § 3 správního řádu.
6. Ohledně výroku prvostupňového rozhodnutí žalobce namítal, že zde nebylo uvedeno, že s odsouzením z údajného přestupku je spojen též bodový postih, což je dle jeho názoru v rozporu s ust. § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“). Záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů je přímo navázán na právní moc rozhodnutí o přestupku správního orgánu, a proto je trestem, resp. sankcí za přestupek. Z toho dle žalobce vyplývá, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně o vině z bodovaného přestupku musí obsahovat údaj o tom, že s odsouzením je spojen bodový postih podle zákona o silničním provozu, neboť se jedná o druh sankce, která je za přestupek ukládána. Žalobce k tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2015, č. j. 6 As 114/2014-69.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

7. Žalobce dále brojil proti nesdělení údajů o oprávněné osobě. Namítal, že ač jeho zmocněnec v odvolání požádal o sdělení, kdo bude ve věci rozhodovat, žalovaný v rozporu s ust. § 15 odst. 4 správního řádu jeho žádosti nevyhověl, když nijak nereagoval a vydal napadené rozhodnutí, kde až ex post odkázal na dopis, který údajně zmocněnci žalobce doručoval. Žalobce připomněl, že jeho zmocněnec měl v předmětné době zřízení datovou schránku, tudíž pokud žalovaný tento dopis doručoval poštou, nemohlo být doručení úspěšné a žalovaný nemohl na tento dopis odkazovat. Ani v případě, že by žalovaný zmocněnce žalobce dříve vyrozuměl sdělením, že informace o oprávněných úředních osobách může zjistit na webových stránkách žalovaného, nejednalo by se o řádné vyřízení dané žádosti, neboť zákon neumožňuje vyřízení odkazem na zveřejněnou informaci. Žalobce legitimně očekával, že mu budou informace o oprávněných úředních osobách poskytnuty, a proto vyčkával s doplněním důvodů svého odvolání, neboť nevěděl, kdo jsou oprávněné úřední osoby, a tedy zda nejsou podjaté. Žalobce shrnul, že byl v důsledku neposkytnutí informací o oprávněných úředních osobách zkrácen na svém právu vyjádřit své stanovisko v odvolacím řízení a napadené rozhodnutí tak pro něj bylo tzv. překvapivým rozhodnutím, jak jej definoval Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 18. 3. 2010, sp. zn. 32 Cdo 1019/2009.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž uvedl, že žalobce prostřednictvím svého zmocněnce neuplatnil v odvolacím řízení žádné námitky, které nyní vznáší v žalobě, ačkoliv tuto možnost měl a byl vyzván správním orgánem I. stupně ke sdělení důvodů odvolání. K námitce měření rychlosti neověřeným měřidlem žalovaný uvedl, že zmocněnec žalobce tuto námitku uplatnil až v písemném vyjádření, které správní orgán I. stupně obdržel dne 25. 6. 2015. Uplatnění této námitky je tudíž neopodstatněné a účelové, jelikož do té doby žalobce výši naměřené rychlosti nerozporoval. Měření rychlosti jízdy provedl a následně sepsal policista prap. Š., který byl k měření rychlosti řádně odborně způsobilý. Odborně způsobilou osobou je zajišťováno, že měření je prováděno v souladu s návodem k obsluze, tedy i to, že vozidlo splňuje požadavky dané pro pneumatiky. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35, v němž jmenovaný soud vyslovil, že pro případy, kdy by mohlo být provozními vlivy měření zkresleno, počítá se s odchylkou měřicího zařízení 3 %, která je na výsledek měření aplikována. Z citovaného rozsudku rovněž vyplývá, že nelze pominout ani skutečnost, že překročení povolené rychlosti bylo velmi významné, přičemž v takovém případě lze vyloučit, že by provozní podmínky měřicího zařízení vůbec mohly mít na výsledek měření tak významný vliv, že by nebyla naplněna skutková podstata daného přestupku.
9. K námitce přiblížení měřicího a měřeného vozidla během měření rychlosti žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně při svém hodnocení nevycházel pouze z fotografií, které tvoří součást oznámení o přestupku, ale i z videozáznamu měření, který si vyžádal od policie. Z videozáznamu je zřejmé, že v rozhodné době měření byl policisty dodržován stálý odstup od měřeného vozidla. K námitce nesprávného místa přestupku žalovaný uvedl, že jde o neopodstatněnou až absurdní a účelovou námitku. Skutečnost, že s žalobcem bylo řešeno jako přestupek pouze nejvýznamnější překročení nejvyšší dovolené rychlosti jízdy, byla pouze v jeho prospěch. Nebyl tedy uznán vinným za to, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy i v nižší intenzitě. Dále žalovaný uvedl, že žalobcova domněnka, že byl potrestán za překročení nejvyšší dovolené rychlosti v celém úseku 46. kilometru Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dálnice, je mylná. Žalobcem provedený výklad jazykového obratu „ve 46. kilometru“ je nepodloženě extenzivní až absurdní. Žalovaný doplnil, že místo přestupku, tedy 46. kilometr dálnice D8, vyplývá jak z přepisu oznámení přestupku, tak i z pořízeného videozáznamu měření.

10. K námitce neuvedení bodového postihu ve výroku správního orgánu I. stupně žalovaný uvedl, že výrok takový text nemůže obsahovat, neboť to neumožňuje právní úprava záznamu bodů do registru řidičů. Dle žalovaného z ust. § 123a až 123c zákona o silničním provozu vyplývá, že řidiči motorového vozidla se stanovený počet bodů zaznamená do registru řidičů až poté, co mu byla příslušným orgánem pravomocně uložena sankce za přestupek, nebo trestný čin, spáchaný jednáním zařazeným do bodového hodnocení. O záznamu bodů tedy není a ani nemůže být rozhodováno v přestupkovém řízení. Žalovaný podotkl, že žalobcem uvedená judikatura na projednávanou věc nedopadá a odmítl rozpor s ust. § 77 zákona o přestupcích, neboť toto ustanovení neukládá uvádět bodový postih ve výroku rozhodnutí o přestupku. K námitce o nesdělení údajů o oprávněné úřední osobě žalovaný uvedl, že zmocněnec žalobce byl před vydáním napadeného rozhodnutí odkázán dopisem ze dne 17. 7. 2015 na webové stránky žalovaného, kde je jmenovitý přehled všech oprávněných úředních osob. Žalovaný tak postupoval, jelikož zmocněnec žalobce tento požadavek uplatňoval již automaticky v případech, kde zastupoval účastníka řízení. Není pravdou, že zmíněný dopis nebyl zmocněnci žalobce doručen, neboť dopis byl dne 24. 7. 2015 řádně doručen do jeho datové schránky. Žalovaný dodal, že zmocněnci žalobce bylo z jeho letité zkušenosti zástupce v řízení o přestupcích, ve kterých je odvolacím orgánem žalovaný, dostatečně známo, že oprávněnou úřední osobou je JUDr. et. Mgr. S. K., žalobce tak mohl uplatnit námitku podjatosti vůči této osobě. Případná neznalost jmen oprávněných úředních osob nebránila žalobci v uplatnění odvolacích námitek, nelze proto dle žalovaného konstatovat, že byl žalobce zkrácen na právu vyjádřit své stanovisko v odvolacím řízení a že mu nebylo umožněno realizovat právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Žalovaný připomněl, že zmocněnec žalobce se zúčastnil ústního jednání před správním orgánem I. stupně, byl seznámen s podklady pro rozhodnutí, využil práva vyjádřit se k věci a rovněž podal odvolání. S odkazem na výše uvedené žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

11. Žalobce na vyjádření žalovaného reagoval replikou, v níž k námitce podhuštěných pneumatik měřicího vozidla uvedl, že mu nelze klást k tíži, pokud ji uplatnil později než při silniční kontrole, neboť možnost osoby podezřelé ze spáchání přestupku vyjádřit se do tiskopisu oznámení o přestupku je toliko jejím právem, nikoli povinností. K tomu odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 2. 2015, č. j. 15 A 42/2012-27. Dále žalobce uvedl, že skutečnost, že osoba provádějící měření rychlosti je proškolená, nevylučuje, že měření rychlosti mohlo být provedeno v rozporu s návodem k obsluze. Za situace kdy žalobce namítal měření v rozporu s návodem k obsluze, bylo možné správnost měření prokázat pouze tehdy, byla-li vyslechnuta obsluha rychloměru k tomu, jak bylo měření rychlosti provedeno. K argumentu, že překročení nejvyšší dovolené rychlosti bylo natolik výrazné, že by nepřesnost měření nemohla způsobit odlišnou právní kvalifikaci údajného přestupku, žalobce uvedl, že není možné dovozovat, nakolik namítané závady mohly či nemohly mít vliv na přesnost měření, jelikož tlak v pneumatikách nebyl zjištěn. Žalobce zdůraznil, že se jedná o technickou otázku z oboru metrologie a nikoliv otázku právní, proto nelze v tomto ohledu vycházet ani z judikatury Nejvyššího správního soudu, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

na kterou odkázal žalovaný. Současně žalobce opětovně poukázal na nutnost respektování návodu k obsluze, na skutečnost, že měření rychlosti provedené neověřeným měřidlem je nezákonně získaným důkazem, a odkázal na ust. § 11 odst. 1 zákona o metrologii.

12. Ohledně námitky neuvedení bodového postihu ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce doplnil, že v případě, kdy správní orgán uznává řidiče vinným ze spáchání jednání, které je v příloze silničního zákona uvedeno, současně rozhoduje i o tom, že za toto jednání bude řidiči následně zapsán příslušný počet bodů do evidenční karty řidiče, neboť na právní moc odsuzujícího rozhodnutí je záznam stanoveného počtu bodů navázán. Není rozhodné, že správní orgán nemůže od bodového postihu upustit, jelikož taková situace nastává i v případě většiny jiných sankcí za dopravní přestupky. Žalobce dále zopakoval svoji argumentaci, že bodový postih je sankcí ve smyslu ust. § 77 zákona o přestupcích, přičemž dodal, že je povinností správního orgánu interpretovat aplikované právní předpisy s ohledem na relevantní judikaturu, jakož i s ohledem na jiné části právního řádu, nelze se tudíž spokojit pouze s výkladem gramatickým, nerespektujícím praxi správních soudů. K nesdělení údajů o oprávněné úřední osobě žalobce uvedl, že správní orgán není oprávněn svou povinnost dle § 15 odst. 4 správního řádu splnit předběžnou a paušální odpovědí, neboť to zákon nepřipouští. Žalovaný tak postupoval v rozporu s čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 2 odst. 3 Ústavy a § 2 odst. 1 správního řádu. Z webových stránek žalovaného navíc nelze zjistit, který konkrétní úředník řeší konkrétní věc, žalobce by tak musel zjišťovat, zda není podjatý každý úředník žalovaného, a případně podat námitku podjatosti proti každému z nich, což je absurdní a zatěžovalo by to jak žalobce, tak žalovaného. Žalobce se dále vyjádřil k argumentaci žalovaného, že mělo být žalobci známo, že oprávněnou úřední osobou je v jeho věci JUDr. et. Mgr. S. K. Žalobce poznamenal, že pan K. je oprávněn toliko k podepisování rozhodnutí a samotné rozhodnutí vypracovává jiná, jemu podřízená, osoba. Zmocněnec žalobce si navíc mohl myslet, že o odvolání mohou rozhodovat i jiní úředníci žalovaného a rovněž nebylo možné vyloučit personální změny. Dle žalobce byl proto požadavek na sdělení informací dle ust. § 15 odst. 4 správního řádu zcela legitimní.

Duplika žalovaného k vyjádření žalobce

13. Žalovaný na repliku žalobce reagoval duplikou, v níž se vyjádřil k části týkající se podhuštěných pneumatik měřicího vozidla. K této námitce uvedl, že žalobce mohl ihned na místě rozporovat výši naměřené rychlosti, pokud žalobce zvolil až ex post obranu o chybě měření, jeví se, v kontextu s dalšími okolnostmi případu, jako nevěrohodná. Opětovně pak zdůraznil, že žalobce své nynější námitky mohl uplatnit v odvolacím řízení a pokud tak neučinil, neměla by tato skutečnost jít k tíži žalovaného. Dle žalovaného se jedná o účelovou strategii, kdy zmocněnec žalobce podává odvolání stejného obsahu v různých případech a důvody odvolání nedoplňuje, a to ani, když je správním orgánem vyzván. Žalovaný má tak za to, že postupoval v souladu s ust. § 89 odst. 2 správního řádu.

Ústní jednání před soudem

14. K jednání soudu se žalobce ani jeho právní zástupce bez náležité omluvy nedostavili. Pověřená pracovnice žalovaného při jednání odkázala na písemné vyjádření k žalobě a reakci na repliku. Trvala na tom, že ze shromážděných podkladů obsažených ve správní spise vyplývá, že není pochyb o tom, že měření rychlosti proběhlo zcela v souladu s platným právním řádem a v souladu s návodem k příslušnému měřicímu zařízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Posouzení věci soudem

15. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
16. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Dne 14. 4. 2015 bylo Policií ČR, KŘP Středočeského kraje, odbor služby dopravní policie, dálniční oddělení Nová Ves, oznámeno správnímu orgánu I. stupně podezření ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, jehož se měl dopustit žalobce dne 21. 3. 2015 v 12:33 hodin, na 46. km dálnice D8 ve směru jízdy na Ústí nad Labem, tím, že v rozporu s ust. § 18 odst. 3 téhož zákona překročil ve vozidle tov. zn. BMW, reg. zn. „X“, barva černá, VIN: „X“, maximální dovolenou rychlost 130 km/h, když mu byla policejní hlídkou naměřena rychlost 179 km/h (po odečtení odchylky měření 173 km/h). Součástí tohoto oznámení byl i ověřovací list č. 229/14 autorizovaného metrologického střediska RAMET, a. s., sídlem Letecká 1110, 686 04 Kunovice, ze dne 5. 11. 2014, o ověření požadovaných metrologických vlastností silničního rychloměru PolCam PC 2006 použitého v rámci měření, osvědčení č. 2783/14 ze dne 3. 11. 2014 M. Š., služ. č. „X“, o absolvování rozšířené odborné přípravy pro užívání silničních rychloměrů typu RAMER 7, AD9, RAMER 10 a PolCam PC 2006, fotodokumentace provedeného měření rychlosti a výpis z evidenční karty řidiče žalobce. Na základě žádosti o poskytnutí součinnosti byl výše uvedeným policejním orgánem dne 12. 5. 2015 správnímu orgánu I. stupně zaslán videozáznam z průběhu měření vozidla žalobce.
17. Oznámením o zahájení řízení ze dne 12. 5. 2015, č. ev. MULO 15345/2015, správní orgán I. stupně zahájil vůči žalobci správní řízení pro podezření ze spáchání přestupku s tím, že jej současně předvolal k ústnímu jednání v této věci na den 8. 6. 2015. O ústním projednání o přestupku byl pořízen protokol, z něhož vyplývá, že se k nařízenému jednání dostavil zmocněnec žalobce, kterému byla na jeho žádost poskytnuta kopie spisového materiálu. Během jednání byl sdělen obsah policejního spisu a zhlédnuta videosekvence z průběhu měření. Po provedeném dokazování zmocněnec žalobce požádal o lhůtu k písemnému vyjádření k celé věci, správní orgán I. stupně této žádosti vyhověl a poskytl žalobci lhůtu do 22. 6. 2015. Dne 25. 6. 2015 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno vyjádření žalobce, v němž uvedl, že měření rychloměrem bylo nepřesné, jelikož bylo provedeno v rozporu s jeho návodem k obsluze. Konkrétně žalobce namítal skutečnost, že pneumatiky měřícího vozidla byly výrazně podhuštěné a že se během měření k sobě měřené a měřící vozidlo přiblížily. Správní orgán I. stupně následně dne 7. 7. 2015 vydal rozhodnutí, č. ev. MULO 21895/2015, jímž žalobce uznal vinným z přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu a uložil mu za to dle ust. § 125c odst. 4 písm. e) téhož zákona pokutu ve výši 2 500 Kč a podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích mu uložil povinnost nahradit náklady správního řízení paušální částkou ve Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

výši 1 000 Kč. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce dne 3. 8. 2015 blanketní odvolání, v němž žádal o zaslání kopie správního spisu, a také požadoval, aby byl před vydáním rozhodnutí poučen o tom, kdo bude ve věci rozhodovat, aby mohl případně namítat podjatost této osoby. Dále uvedl, že podání doplní v zákonné lhůtě. Výzvou ze dne 10. 8. 2015, č. ev. MULO 25720/2015, byl žalobce správním orgánem I. stupně vyzván k odstranění vad podání, na což však nereagoval. Následně žalovaný vydal napadené rozhodnutí.

18. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci, prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
19. V dané věci se účastníci řízení neshodli v otázce přesnosti provedeného měření rychlosti, náležitostí výrokové části prvostupňového rozhodnutí a v povinnosti správního orgánu sdělit údaje o oprávněné úřední osobě.
20. Žalobce namítal, že měření rychlosti bylo provedeno neověřeným měřidlem, jelikož změnou tlaku v pneumatikách měřicího vozidla zanikla použitému rychloměru platnost ověření, a tudíž nebylo možné výsledky měření použít jako důkaz ve správním řízení. Tuto námitku soud neshledal důvodnou.
21. Dle ustanovení § 51 odst. 1 věty první správního řádu lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy.
22. Dle ustanovení § 3 odst. 3 písm. b) zákona o metrologii jsou stanovená měřidla, která Ministerstvo průmyslu a obchodu stanoví vyhláškou k povinnému ověřování s ohledem na jejich význam pro stanovení sankcí, poplatků, tarifů a daní.
23. Dle ustanovení § 9 odst. 1 zákona o metrologii se ověřením stanoveného měřidla potvrzuje, že stanovené měřidlo má požadované metrologické vlastnosti.
24. Dle ustanovení § 7 odst. 2 písm. b) vyhlášky č. 262/2000 Sb. platnost ověření stanoveného měřidla zaniká, jestliže byly provedeny změny nebo úpravy stanoveného měřidla, jež mohou ovlivnit jeho metrologické vlastnosti.
25. Dle položky 2.2.1 přílohy k vyhlášce Ministerstva průmyslu a obchodu č. 345/2002 Sb., kterou se stanoví měřidla k povinnému ověřování a měřidla podléhající schválení typu (dále jen „vyhláška č. 345/2002 Sb.“), se doba platnosti ověření u silničních rychloměrů používaných při kontrole dodržování pravidel silničního provozu stanovuje na 1 rok.
26. Při posouzení této námitky soud vycházel z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, která se možným vlivem stavu pneumatik měřicího vozidla na přesnost měření již zabývala. V rozsudku ze dne 13. 12. 2017, č. j. 7 As 304/2017-41, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud uvedl že: „z judikatury zdejšího soudu vyplývá, že je-li pro dané měřicí zařízení vydáno ověření ve smyslu § 7 odst. 1 vyhlášky č. 262/2000 Sb., a toto ověření je platné, lze presumovat správnost měření daného přístroje, přičemž je irelevantní, zda došlo k výměně pneumatik.“ V rozsudku ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016-77, dostupný na [nssoud.cz](http://www.nssoud.cz), Nejvyšší správní soud dále vyslovil, že: „měřicí zařízení bylo ověřeno metrologickým ústavem v souladu se zákonem o metrologii. Proto platí, že měřicí zařízení bylo schopné správně změřit rychlost vozidla. Ověřovací list je přitom veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35). Nadto lze uvést, že by bylo proti smyslu a účelu úpravy, kdyby

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

metrologický ústav vydával ověření s platností na 1 rok i přesto, že na služebních vozech Policie ČR jsou pneumatiky pravidelně měněny v závislosti na ročním období“.

27. Z citované judikatury jednoznačně vyplývá, že stav pneumatik měřícího vozidla není způsobilý vyvolat takovou změnu podmínek měření, aby to mělo za následek nepřesné měření a tím pádem i zánik platnosti ověření. Výměnu pneumatik či změnu jejich tlaku proto nelze považovat za změny nebo úpravy stanoveného měřidla ve smyslu § 7 odst. 2 písm. b) vyhlášky č. 262/2000 Sb. Z uvedeného ustanovení je navíc zřejmé, že k zániku platnosti ověření může dojít pouze v důsledku změn a úprav stanoveného měřidla a nikoliv např. v důsledku změny technického stavu vozidla, v němž je měřidlo umístěno, jak se mylně domnívá žalobce.
28. Žalobce svůj názor o zániku platnosti ověření měřidla odvozuje především z příslušného návodu k obsluze, který má uvádět, že změna tlaku vzduchu kol je příčinou zmenšení přesnosti měření rychlosti. Soud uvádí, že pokud výrobce rychloměru uvádí, že určité skutečnosti ovlivňují přesnost měření, nelze z takového textu usuzovat bez dalšího na zánik platnosti ověření. Je totiž nutné rozlišovat mezi pojmy přesnost měření a ovlivnění metrologických vlastností. Jazykovým a nepochybně i teleologickým výkladem ust. § 7 odst. 2 písm. b) vyhlášky č. 262/2000 Sb. lze dojít k závěru, že platnost ověření stanoveného měřidla zaniká pouze tehdy, pokud existuje možnost ovlivnění metrologických vlastností měřidla. Metrologické vlastnosti je přitom nutné chápat jako stálou schopnost měřidla k měření příslušných veličin, která se u stanovených měřidel periodicky ověřuje ve smyslu § 3 odst. 3 zákona o metrologii. Naopak přesnost měření, o kterém se hovoří v návodu k obsluze, se vztahuje aktuálním podmínkám prostředí, v němž měřidlo vykonává svou činnost, které nemají vliv na obecnou schopnost měřidla k měření fyzikálních veličin, tedy na metrologické vlastnosti. Jde tedy o dva odlišné pojmy, které nelze zaměňovat, a tudíž nelze jen z prohlášení výrobce měřidla o příčinách zmenšení přesnosti měření usuzovat na změnu metrologických vlastností a tedy i na zánik platnosti ověření.
29. Dle soudu nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že žalobci byla naměřena rychlost o 43 km/h vyšší, než byla nejvyšší dovolená rychlost v daném úseku komunikace. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 9. 2017, č. j. 8 As 254/2016-67, dostupný na nssoud.cz, ve kterém stěžovatel překročil rychlost o 60 km/h, poznamenal, že: *„naměřená rychlost tak byla vysoko nad horní hranicí formálního znaku přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu (...) Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35 posuzoval námitku zkresleného výsledku měření vlivem rozdílných provozních podmínek (výměna pneumatik policejního vozidla) při kalibraci přístroje a během samotného měření. Ztotožnil se přitom se závěrem městského soudu, podle kterého „právě pro případy, kdy by mohlo být podobnými vlivy měření zkresleno, počítá se s odchylkou měřícího zařízení 3 %, která je na výsledek měření aplikována“. V tehdy souzeném případě Nejvyšší správní soud rovněž přihlédl k velmi významnému překročení povolené rychlosti (po započtení odchylky o 46 km/h) a vyloučil, že by „provozní podmínky měřícího zařízení vůbec mohly mít na výsledek měření tak významný vliv, že by nebyla naplněna skutková podstata daného přestupku“. Nejvyšší správní soud i v nyní souzeném případě vylučuje tak významný vliv případné výměny pneumatik na výsledek měření, že by nebyla naplněna skutková podstata daného přestupku.“*
30. Argumentaci žalobce je třeba odmítnout též proto, že by ad absurdum vedla k závěru, že rychloměr ztrácí ověření již nedlouho poté, co vozidlo opustí příslušné metrologické středisko, neboť, jak sám žalobce správně uvádí, tlak v pneumatikách od okamžiku

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nahuštění neustále pozvolna klesá. Tím by ověření s platností na jeden rok úplně ztratilo na významu. Je tudíž nutné dojít k závěru, že se změnami tlaku v pneumatikách technologie radaru počítá, neboť by jinak bylo měření radarem v praxi nepoužitelné. Soud se ztotožňuje s výše citovaným názorem Nejvyššího správního soudu, že je to právě odchylka měřicího zařízení ve výši 3 %, která koriguje nepřesnosti způsobené okolními vlivy, které v projednávané věci namítá žalobce, tedy i změnu tlaku v pneumatikách měřicího vozidla. Vzhledem k uvedenému proto nelze přisvědčit námitce žalobce, že z ověřovacího listu se podává pouze to, že rychloměr byl určitého dne ověřen. Ověřovacím listem byla totiž platnost ověření stanovena na dobu jednoho roku, od 5. 11. 2014 do 4. 11. 2015, a po tuto dobu autorizované metrologické středisko garantovalo, že měřidlo bude mít požadované metrologické vlastnosti, pokud nedojde mezitím k zániku platnosti z jiného důvodu uvedeného v ust. § 7 vyhlášky 262/2000 Sb., což v tomto případě nedošlo, jak soud vysvětlil výše. Pro úplnost soud dodává, že platnost ověření rychloměru byla v souladu s vyhláškou č. 345/2002 Sb. stanovena na dobu jednoho roku a v době měření ověření platilo. Záznamy z rychloměru proto nejsou důkazem, který by byl získán a proveden v rozporu s právními předpisy dle § 51 odst. 1 správního řádu. K možnosti žalobce namítat nepřesnost měření soud doplňuje, že pokud měl žalobce takové pochybnosti, mohl si v souladu s ust. § 11 odst. 4 zákona o metrologii vyžádat ověření nebo kalibraci měřicího zařízení a osvědčení o výsledku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 210/2016-41, dostupný na nssoud.cz).

31. Další námitkou, kterou žalobce zpochybnil přesnost provedeného měření, bylo přiblížení měřicího a měřeného vozidla během měření. Tuto námitku soud neshledal důvodnou.
32. Princip fungování rychloměru PolCam PC 2006 již popsal např. Krajský soud v Ostravě v rozsudku ze dne 17. 3. 2017, č. j. 20 A 9/2016-38, dostupný na nssoud.cz, který uvedl, že: *„Měřicí zařízení PolCam PC2006 je určitý druh sofistikovaného kamerového systému, který je schopen spočítat přesnou rychlost policejního vozidla (pro výpočet průměrné rychlosti označené písmenem „v“ se uplatní následující matematický vzorec, kde „s“ znamená projetou vzdálenost v čase „t“: $v = s / t$) a zároveň zaznamenat pohyb jedoucího vozidla před ním. Pro jeho správné fungování jsou podstatné dvě zásadní okolnosti: (i) schopnost přesného měření rychlosti policejního vozidla, což bylo ověřeno autorizovaným metrologickým střediskem dne 27. 8. 2014, podle ověřovacího listu č. 257/14; (ii) a dostatečně určité zaznamenání jízdy sledovaného vozidla, tak aby bylo možno s jistotou konstatovat, že nedošlo k záměně s jiným vozidlem a vozidlo bylo na počátku a konci měření ve stejné vzdálenosti od policejního vozidla.“*
33. Z fotodokumentace založené ve správním spisu soud zjistil, že výstupem měření rychloměru byly celkem tři fotografie, z nichž jedna byla pořízena v okamžiku zahájení měření, druhá při jeho ukončení a třetí fotografie byla pořízena pro identifikaci registrační značky. Na rozdíl od žalobce soud neshledal žádné přiblížení měřeného a měřicího vozidla, které by mohlo mít za následek nepřesné měření rychlosti. Smyslem zákazu přiblížení, uvedeného v návodu k obsluze, je nepochybně vyloučit zkreslení výsledku měření v důsledku zrychlení měřicího vozidla, neboť rychloměr zaznamenává rychlost právě tohoto vozidla a nikoliv vozidla měřeného. V tomto případě je však z fotografií zřejmé, že obě vozidla byla na začátku a na konci měření stále ve stejné vzdálenosti. Jestliže lze předpokládat, že měřicí vozidlo před zahájením měření zrychlovalo, aby dostihlo vozidlo překračující nejvyšší dovolenou rychlost, je po zahájení měření další zrychlování měřicího vozidla vyloučeno, neboť vzdálenost mezi vozidly byla již konstantní. Uvedený závěr navíc jednoznačně prokazuje pořízený videozáznam, ze kterého je patrné, že vozidla byla ve stejné Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vzdálenosti již delší dobu před samým začátkem měření, v němž dokonce proběhla hned tři měření s výsledky – 174 km/h, 178 km/h a 179 km/h (viz časový úsek na záznamu od 0:50 do 1:35). Soud tedy konstatuje, že měření proběhlo správně a jeho výsledky jsou použitelné jako důkaz ve správním řízení.

34. Další žalobcova námitka směřovala proti vymezení místa přestupku ve výrokové části prvoinstančního rozhodnutí jako 46. kilometru dálnice, neboť to výsledek měření neprokazuje. Takové vymezení je dle jeho názoru i v rozporu s odůvodněním rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jelikož z něj vyplývá, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 43 km/h po celé délce úseku, kde překračoval nejvyšší dovolenou rychlost. V uvedeném žalobce shledal nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro jeho vnitřní rozpornost. Tuto námitku soud neshledal důvodnou.
35. Otázkou vymezení místa spáchání přestupku se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, dostupný na nssoud.cz, v němž mimo jiné uvedl: „Je nutno připustit, že zpravidla je možné místo spáchání přestupku ve výroku prvostupňového rozhodnutí vymezit přesněji, než tomu bylo v nyní posuzované věci, a to např. uvedením čísla popisného budovy v blízkosti místa spáchání přestupku, popř. zmíněním blízkého dominantního objektu či za pomoci souřadnic GPS. Na druhou stranu nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. U těchto přestupků bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým. [...] V každém individuálním případě je pak nutno posuzovat, zda je úsek komunikace popsán ve výroku rozhodnutí o přestupku společně s označením času a způsobu spáchání přestupku vymezen dostatečně konkrétně tak, aby nemohl být skutek zaměněn s jiným.“
36. Předmětná část rozhodnutí správního orgánu I. stupně popisující přestupkové jednání žalobce zněla takto: „přestupku se dopustil dne 21. 3. 2015 v 12:33 hodin na dálnici č. D/8 ve 46. kilometru ve směru jízdy na obec Ústí nad Labem“. Dle názoru soudu nelze v žádném případě vyvodit, že by byl žalobce shledán vinným za přestupek spáchaný po celém úseku 46. kilometru dálnice, naopak jde o vymezení úseku komunikace, na které k přestupku došlo, jak to předpokládá i výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu. Při zohlednění naměřené rychlosti 179 km/h (po odečtení odchylky 173 km/h), kdy vozidlo ujede vzdálenost 1 km za necelých 21 vteřin, lze proto považovat vymezení místa přestupku prostřednictvím daného kilometru dálnice za adekvátní situaci, v níž měření probíhalo.
37. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce o rozpornosti odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a jeho výrokové části. Správní orgán I. stupně zcela jednoznačně ve svém odůvodnění deklaroval, že byl žalobce uznán vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) pouze za nejvyšší překročení rychlosti, které bylo během měření zaznamenáno, a to i přestože se žalobce mohl dopustit i dalších menších překročení rychlosti. Dedukce žalobce o tom, že správní orgán vzal za zjištěné, že spáchal přestupek spočívající v překročení nejvyšší povolené rychlosti o 43 km/h po celé délce monitorovaného úseku je tak nesprávná a z odůvodnění rozhodnutí nevyplývá.
38. Dále žalobce namítal, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí nebylo uvedeno, že s odsouzením z údajného přestupku je spojen též bodový postih, což je v rozporu s ustanovením § 77 zákona o přestupcích, neboť výrok rozhodnutí musí mimo jiné obsahovat druh a výměru sankce. Tuto námitku soud neshledal důvodnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

39. Podle ustanovení § 77 zákona o přestupcích, ve znění do 30. 9. 2015, musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).
40. Otázkou uvedení bodového postihu za jednání vymezená v příloze zákona o silničním provozu ve výroku rozhodnutí o přestupku se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 1. 2018, č. j. 3 As 218/2016-38, dostupný na nssoud.cz, v němž vysvětlil, že v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014-55, rozšířený senát sice zformuloval právní větu, podle níž je záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu „trestem“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, nicméně učinil tak v souvislosti s posuzováním otázky, zda se i na záznam bodů v registru řidičů vztahují základní zásady pro ukládání trestů podle trestního práva. Nejvyšší správní soud proto shrnul, že: *„Rozšířený senát tedy respektoval skutečnost, že k zápočtu „trestných“ bodů (tedy k uložení trestu) dochází přímo na základě zákona a že správní orgán o tomto trestu nerozhoduje, ale pouze provádí jeho záznam. [...] Z citovaného usnesení rozšířeného senátu tak nelze nijak dovodit (a bylo by to i v rozporu s výše uvedeným), že by údaj o zápočtu bodů měl být součástí výroku rozhodnutí o přestupku spáchaném podle zákona o silničním provozu, takovému názoru pak nesvědčí ani § 77 přestupkového zákona, ani související § 11 tohoto zákona.“*
41. S ohledem na výše uvedené soud konstatuje, že záznam bodů nelze považovat za sankci ve smyslu ust. § 77 zákona o přestupcích, a to zejména proto, že o její výši nemůže rozhodnout, tak jako například při ukládání pokuty. Správní orgán I. stupně proto nepochybil, když příslušný bodový postih za přestupkové jednání žalobce ve výrokové části neuvedl.
42. Žalobce dále spatřoval vadu nezákonnosti správních rozhodnutí v tom, že nebyl před vydáním napadeného rozhodnutí informován o tom, kdo bude o jeho odvolání rozhodovat, aby mohl případně podat námitku podjatosti této osoby.
43. Podle ustanovení § 15 odst. 4 správního řádu se o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje. Oprávněná úřední osoba na požádání účastníka řízení sdělí své jméno, příjmení, služební nebo obdobné označení a ve kterém organizačním útvaru správního orgánu je zařazena.
44. Smyslem zákonné úpravy spisového záznamu osoby, jež se jménem správního úřadu podílí na jeho rozhodovací činnosti, je zejména transparentnost správního řízení. A to takovým způsobem, aby byla vyloučena jistá „kabinetnost“ správy, a aby v jednotlivých řízeních za správní orgán nevystupovaly anonymní osoby, jež by ve vztahu podjatosti k účastníku mohly potenciálně působit v jeho neprospěch. Tento princip je pak podpořen i institutem povinnosti informovat účastníka řízení o oprávněných osobách, pakliže o to požádá. Žalobci je možné proto přisvědčit, že postup žalovaného, jenž jej v dané věci i přes výslovnou žádost o osobách zmocněných rozhodnout o jím podaném odvolání neinformoval, lze považovat za vadu řízení. Povinnosti dle ust. § 15 odst. 4 správního řádu se přitom žalovaný nemohl zprostit ani postupem, kdy zástupci žalobce již dne 17. 7. 2015 pro všechny budoucí případy zaslal odkaz na své oficiální webové stránky se seznamem
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

veškerých osob, jež pro něj zajišťují agendu rozhodování o odvolání na úseku dopravních přestupků. Má proto pravdu žalobce, že odkaz na seznam osob, neučiněný navíc v konkrétním případě, ale pro neurčitý počet řízení v budoucnu, je z hlediska procesních požadavků na povinnosti správního orgánu nedostačující. I v případě, že by však žalovaný uvedený postup aplikoval v každém jednotlivém řízení, by takovouto informaci nebylo možné považovat za dostačující, neboť z ní nevyplývá, které konkrétní oprávněné osoby z množiny veškerých v seznamu uvedených byly zmocněny k přezkumu prvoinstančního rozhodnutí v této individuální věci.

45. Nicméně ne každá vada způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. A tak je tomu i zde – přestože se žalovaný ve vztahu k žalobci dopustil pochybení, žalobci v jeho důsledku nevznikla žádná újma, resp. nedošlo k žádnému poškození jeho procesních práv, a to ani jeho práva na obhajobu. Argumentaci, že nechtěl doplnit odvolání dříve, než bude informován o zmocněném úředníku, protože se obával ustanovení podjaté osoby, jež by v řízení mohla působit v jeho neprospěch, je nutné odmítnout jako účelovou. I pokud by se totiž jeho obavy následně ukázaly jako oprávněné a jím podané doplnění odvolání by bylo ze strany žalovaného „ztraceno“ či „zamlčeno“, měl by nepochybně k dispozici hned několik procesních prostředků, jímž by své tvrzení o podání doplnění mohl prokázat. Nelze nezmínit, že osoby nadané rozhodovací pravomocí působící jako zástupci státu, potažmo územně samosprávných celků, jsou pro svou funkci pečlivě vybírány, jen stěží lze proto automaticky předpokládat jejich zaujatost vůči účastníkům řízení, či jejich postup nejen v rozporu se správním řízením, ale dokonce i způsobem, jenž by mohl založit jejich trestněprávní odpovědnost.
46. Obdobný názor přitom sdílí i Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 21. 3. 2018, č. j. 8 As 178/2017-48, dostupný na nssoud.cz, při vypořádání námítky neuvedení oprávněných úředních osob odmítl názor stěžovatele, že by „*pochybení žalovaného v této věci představovalo pochybení takové intenzity, pro které by bylo nutné považovat rozhodnutí žalovaného za nezákonné. Souhlasit přitom nelze ani s argumentací, podle níž stěžovatel vůbec netušil a doposud ani netuší, která z oprávněných úředních osob v jeho věci rozhodovala. (...) Domníval-li se stěžovatel, že některá z oprávněných úředních osob, jejíž jméno mu bylo z rozhodnutí ve věci známo, mohla být podjata, měl možnost již v žalobě namítnout konkrétní důvody, pro které podjatost této osoby spatřoval.* Stejně tak Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou námitku spočívající v překvapivosti rozhodnutí, když se ztotožnil s názorem, že: „*překvapivost rozhodnutí je nutno vztahovat zejména ke zjištěnému skutkovému stavu, provedenímu dokazování, právní úpravě a ustálené judikatuře a praxi, nikoliv k situaci, že žalobce údajně čekal na sdělení o oprávněných úředních osobách po podání blanketního odvolání a namísto toho obdržel napadené rozhodnutí. To, že žalobce byl napadeným rozhodnutím překvapen, nikoli však jeho obsahem, ale tím, že toto rozhodnutí bylo vydáno, neznamená, že se jedná o překvapivé rozhodnutí ve smyslu uvedeného rozsudku Nejvyššího soudu*“. S touto argumentací se soud plně ztotožnil. Shora uvedená námitka žalobce je tudíž nedůvodná.
47. V předmětné věci soud v intencích ust. § 52 s. ř. s. neprovedl žalobcem navrhovaný důkaz čtením návodu k obsluze použitého rychloměru, a to pro nadbytečnost, s ohledem na skutečnost, že žalobce vtělil podstatné části návodu již do žaloby a žalovaný uvedené skutečnosti nerozporoval. Soud se tak mohl s předmětnými námitkami vypořádat i bez provedení tohoto důkazu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

48. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 a ustanovení § 3 správního řádu, s tím, že rozhodnutí bylo taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ustanovení § 68 odst. 3 téhož zákona. Soud proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.
49. Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému náhrada nákladů řízení nepřísluší.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 11. února 2019

Mgr. Václav Trajer, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.